

Arrest

nr. 164 809 van 26 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 18 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2012 is verzoekster te Turkije gehuwd met dhr. V.Ö.

Op 2 april 2013 vraagt verzoekster een visum gezinshereniging aan. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 juni 2013 de beslissing tot weigering van het visum.

Op 12 april 2014 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum type C, geldig tot 10 juli 2014.

Op 12 april 2014 legt verzoekster een aankomstverklaring af.

Op 14 april 2014 dient verzoekster een aanvraag in voor toelating tot verblijf. Op 3 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Op 24 februari 2015 wordt een onderzoek gestart naar een mogelijk schijnhuwelijk tussen verzoekster en dhr. Ö.V.

Op 21 september 2015 geeft het parket een negatief advies aangaande de registratie van het huwelijk.

Op 10 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is niet ter kennis gebracht aan verzoekster.

Op 18 maart 2016 is verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 18 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“voornaam: A.

geboortedatum: 01.01.1965

geboorteplaats: Y.

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS: G. A.....

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, teruggeleid worden*

naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

□ Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde

worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Er is een risico op onderduiken. Op 10/06/2015 gaf DVZ aan betrokkene een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten. De stad Gent nodigde mevrouw Ö. tot tweemaal toe uit om het bevel te komen betekenen maar mevrouw kwam niet opdagen. De echtgenoot van mevrouw (Ö. V.I, OV...) kwam echter wel langs en verklaarde dat mevrouw 'met de noorderzon was verdwenen' (info via mail ontvangen op 23/09/2015). Het is niet duidelijk of mevrouw een permanente verblijfplaats heeft en zo ja waar. Het feit dat zij nu door de politie is aangetroffen in de woning van haar echtgenoot, betekent niet dat ze daar permanent verblijft.

Betrokkene heeft een echtgenoot in België, de heer Ö. V., die legaal in het land verblijft en bij wie ze (soms?) zou verblijven. Het parket van Gent gaf op 21/09/2016 al een negatief advies over de registratie van hun huwelijk. Er zijn bovendien redenen om aan te nemen dat de relatie niet van een leien dakje verloopt. De politie van Gent werd immers op 18/03/2016 opgeroepen naar aanleiding van familiaal geweld tussen het echtpaar. Volgens de verklaring van betrokkene zou mijnheer Ö. betrokkene regelmatig slaan en haar ook gebruiken als seksslavin. Het is waarschijnlijk niet in het belang van betrokkene om bij de echtgenoot te blijven. Mocht betrokkene ondanks alles toch bij haar echtgenoot willen blijven, dan kan in verband met de eventuele schending van art. 8 van het EVRM worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen

terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Geen verblijfsvergunning:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene vroeg op 02/04/2013 een visum aan om zich bij haar echtgenoot te voegen. Deze aanvraag werd verworpen. Op 12/04/2014 kwam betrokkene toch aan in België met een geldig C-visum. Met de aankomstverklaring mocht zij in België blijven tot 10/07/2014.

Op 14/04/2014 vroeg betrokkene toelating tot verblijf op basis van artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15/12/1980 aan. Er werd een beslissing genomen tot niet- in- overwegingname van de aanvraag (bijlage 15ter van 03/06/2014).

Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 10/06/2014.

Op 27/02/2013 kwam de echtgenoot van betrokkene zich melden bij stad Gent om informatie in te winnen over hoe hij zijn huwelijk met betrokkene (voltrokken op 04/12/2012) kon laten registreren. Stad Gent besloot om advies te vragen aan het parket. Het parket oordeelde in haar advies van 21/09/2015 dat het huwelijk enkel voltrokken werd om een verblijfsrecht voor mevrouw te bekomen, meer nog, 'ze hadden geen intentie om een duurzame leefgemeenschap tot stand te brengen.'

Betrokkene kreeg ook een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen. Dit bevel kon echter niet aan haar betekend worden vermits betrokken spoorloos was.

Betrokkene heeft een echtgenoot in België, de heer Ö. V., die legaal in het land verblijft en bij wie ze (soms?) zou verblijven. Het parket van Gent gaf op 21/09/2016 al een negatief advies over de registratie van hun huwelijk. Er zijn bovendien redenen om aan te nemen dat de relatie niet van een leien dakje verloopt. De politie van Gent werd immers op 18/03/2016 opgeroepen naar aanleiding van familiaal geweld tussen het echtpaar. Volgens de verklaring van betrokkene zou mijnheer Ö. betrokkene regelmatig slaan en haar ook gebruiken als seksslavin. Het is waarschijnlijk niet in het belang van betrokkene om bij de echtgenoot te blijven. Mocht betrokkene ondanks alles toch bij haar echtgenoot willen blijven, dan kan in verband met de eventuele schending van art. 8 van het EVRM worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

(...).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk, wat de verwerende partij niet betwist.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is voorzien op 31 maart 2016. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 27 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat zij nooit het voorwerp heeft gevormd van een procedure tot verwijdering. De bestreden beslissing is de eerste beslissing die haar een terugkeerverplichting oplegt. Er kan dan ook niet gesteld worden dat er een risico op onderduiken bestaat. Voor verwerende partij diende het duidelijk te zijn dat verzoekster zich van haar echtgenoot niet mocht aanbieden aan de autoriteiten naar aanleiding van de uitnodigingen van de stad Gent. Verzoekster werd opgesloten door haar echtgenoot. Verzoekster zocht in tegendeel bescherming bij de autoriteiten. Ze meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom geopteerd werd voor een bevel zonder enige termijn. Ze kan hierdoor niet de nodige stappen zetten om bescherming te krijgen tegen haar echtgenoot en als slachtoffer hem verantwoordelijk stellen voor zijn daden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat aan verzoekster geen termijn wordt toegekend omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum en er een risico bestaat op onderduiken. En verder: *“Op 10/06/2015 gaf DVZ aan betrokkene een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten. De stad Gent nodigde mevrouw Ö. tot tweemaal toe uit om het bevel te komen betekenen maar mevrouw kwam niet opdagen. De echtgenoot van mevrouw (Ö. V.I, OV...) kwam echter wel langs en verklaarde dat mevrouw ‘met de noorderzon was verdwenen’ (info via mail ontvangen op 23/09/2015). Het is niet duidelijk of mevrouw een permanente verblijfplaats heeft en zo ja waar. Het feit dat zij nu door de politie is aangetroffen in de woning van haar echtgenoot, betekent niet dat ze daar permanent verblijft. Betrokkene heeft een echtgenoot in België, de heer Ö. V., die legaal in het land verblijft en bij wie ze (soms?) zou verblijven. Het parket van Gent gaf op 21/09/2016 al een negatief advies over de registratie van hun huwelijk. Er zijn bovendien redenen om aan te nemen dat de relatie niet van een leien dakje verloopt. De politie van Gent werd immers op 18/03/2016 opgeroepen naar aanleiding van familiaal geweld tussen het echtpaar. Volgens de verklaring van betrokkene zou mijnheer Ö. betrokkene regelmatig slaan en haar ook gebruiken als seksslavin. Het is waarschijnlijk niet in het belang van betrokkene om bij de echtgenoot te blijven. Mocht betrokkene ondanks alles toch bij haar echtgenoot willen blijven, dan kan in verband met de eventuele schending van art. 8 van het EVRM worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Artikel 1.11 van de vreemdelingenwet bepaalt *“risico op onderduiken: het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen”*.

Waar verzoekster betoogt dat er reeds een bevel om het grondgebied te verlaten moet zijn afgeleverd alvorens er sprake kan zijn van een risico op onderduiken, maakt zij een verkeerde lezing van de voormelde bepaling. Verzoekster maakt, met de bestreden beslissing, het voorwerp uit van een procedure tot verwijdering en gemachtigde motiveert met objectieve en ernstige elementen waarom haar geen termijn kan worden toegekend om het grondgebied te verlaten.

Omdat verzoekster niet inging op verschillende uitnodigingen van de stad Gent om het bevel van 10 juni 2015 te betekenen en haar echtgenoot verklaarde dat ‘zij met de noorderzon was verdwenen’ is het niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing oordeelt dat het niet duidelijk is of verzoekster een permanente verblijfplaats heeft en zo ja waar. Evenmin kennelijk

onredelijk is het motief dat het feit dat zij door de politie is aangetroffen in de woning van haar echtgenoot, niet betekent dat ze daar permanent verblijft. Uit een mailverkeer in de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster 'ergens in Gent zou vertoeven'. Op grond van de gegevens waarover de verwerende partij beschikte is het aldus geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat er met betrekking tot verzoekster een risico op onderduiken bestaat. Waar verzoekster nog stelt dat zij werd opgesloten door haar echtgenoot en niet was ondergedoken, beperkt zij haar uiteenzetting tot een loutere bewering die niet vermag het oordeel van de verwerende partij kennelijk onredelijk te beschouwen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Ook het feit dat zij zichzelf zou hebben aangeboden bij de politie op 17 maart 2016 wordt niet gestaafd noch bevestigd in de stukken van het administratief dossier. Uit de stukken blijkt dat verzoekster op 18 maart 2016 werd aangetroffen in illegaal verblijf op het adres van haar echtgenoot. Verwerende partij motiveert dienaangaande dat het feit dat ze daar werd aangetroffen niet betekent dat ze daar permanent zou verblijven. Verzoekster laat na aan te tonen dat de verwerende partij motiveert op basis van onjuiste feitenvindingen.

Waar verzoekster betoogt dat zij door het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek de nodige stappen tegen haar echtgenoot niet kan zetten om hem verantwoordelijk te stellen voor zijn daden, kan zij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij de mogelijkheid krijgt om bij de politiediensten klacht neer te leggen.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1, 4, 7, 10 en 18 van de richtlijn 2012/29/EU, van artikel 59.3 van de Conventie van Istanboel, van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat gelet op het feit dat zij slachtoffer is van genderspecifiek geweld, jarenlang opgesloten, fysiek en seksueel misbruikt is, de hulp inroept van de ordediensten, en zonder gehoord te worden een bevel krijgt zonder termijn voor vrijwillig vertrek, de bestreden beslissing onderzocht dient te worden vanuit de fundamentele grondrechten. Ze stelt dat ze aangifte deed van het geweld door haar echtgenoot maar geen toegang kreeg tot een tolk, geen klacht werd genoteerd en opnieuw van haar vrijheid werd beroofd, ditmaal met het oog op verwijdering. Als slachtoffer geniet zij nochtans enkele Europese waarborgen. Ze meent dat ze discriminatoir werd behandeld. Verzoekster heeft hierdoor geen doeltreffende voorziening in rechte genoten om de strafbare feiten waarvan zij slachtoffer is behandeld te zien door het gerecht. Het feit dat dient te voldoen aan de terugkeerverplichting, zonder termijn voor vrijwillig vertrek, doet de mogelijkheid van een effectief gerechtelijk onderzoek teniet en maakt een schending uit van de positieve verplichting die op de Belgische staat rust onder artikel 2 en 3 van het EVRM. Een verwijdering naar Turkije beschermt haar bovendien niet tegen haar familie, tegen haar man, noch tegen haar schoonfamilie. Indien zij effectief zou gehoord zijn zou de verwerende partij over de nodige informatie beschikt hebben om rekening te houden met het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeksters betoog gericht is tegen de vasthouding in een welbepaalde plaats dient de Raad op te merken dat hij overeenkomstig artikel 71 ev. van de vreemdelingenwet niet bevoegd is de vasthouding te beoordelen die tot de uitsluitende bevoegdheid van de raadkamer van de correctionele rechtbank behoort.

Waar verzoekster betoogt dat zij niet werd gehoord voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing kan zij niet worden gevolgd. Uit het proces verbaal van 18 maart 2016 opgesteld door de politie te Gent blijkt dat verzoekster werd gehoord. Het PV werd overigens niet alleen opgesteld wegens illegaal verblijf, doch ook wegens 'feitelijkheden en lichte gewelddaden'. Verzoekster verklaarde dat zij geen dokter wenste te raadplegen en niet gewond was. Op 21 maart 2016 werd aan verzoekster een vragenlijst voorgelegd in het Turks die zij evenwel weigerde in te vullen en te ondertekenen. Aan verwerende partij kan niet verweten worden geen stappen te hebben ondernomen om verzoekster te horen nu verzoekster er zelf voor heeft geopteerd om de vragenlijst niet in te vullen. Verzoekster kreeg ondertussen bovendien de mogelijkheid om met bijstand van een tolk te worden gehoord door de organisatie slachtoffer hulp en mensenhandel (Payoke) die per mail liet weten dat verzoekster geen slachtoffer is van mensenhandel maar van intra familiaal geweld. Ter terechtzitting is bevestigd dat aan verzoekster de gelegenheid wordt gegeven om klacht neer te leggen.

Verzoekster kan aldus bezwaarlijk voorhouden niet met voldoende waardigheid te zijn behandeld, geen gehoor te hebben gekregen, geen bescherming te hebben verkregen en niet de mogelijkheid zou zijn geboden een klacht neer te leggen.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekster minder nadelig beslissing te nemen.

In casu toont verzoekster geen belang aan bij haar grief dat zij niet gehoord werd vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekster betwist niet dat zij illegaal op het grondgebied verblijft en maakt evenmin aannemelijk dat zij een verblijfsrecht zou kunnen bekomen, wel integendeel nu zij verklaart niet meer bij haar echtgenoot te willen inwonen. Waar zij meent dat zij niet haar rechten als slachtoffer kon uitoefenen is haar ondertussen die mogelijkheid wel geboden. Zij is gehoord door Payoke, kon een vragenlijst in het Turks invullen en kan klacht neerleggen tegen haar echtgenoot. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij informatie kon aanbrengen waarbij verweerder kon overwegen om de bestreden beslissing niet te nemen. Het feit dat zij de gerechtelijke procedure tegen haar echtgenoot wenst te volgen biedt haar geen perspectief tot een verblijfsrecht aan. Bovendien kan zij de gerechtelijke procedure verder opvolgen via een advocaat naar keuze of in persoon door een visum daartoe aan te vragen. In de nota met opmerkingen verwijst verwerende partij dienaangaande naar de mogelijkheid om met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de intrekking of opschorting te vragen van het inreisverbod.

Waar verzoekster nog verwijst naar een arrest Opuz tegen Turkije wijst de Raad erop dat de feiten in België hebben plaatsgevonden en dat zij in België een klacht neerlegt. Het onderzoek en de procedure zal aldus in België plaatsvinden waardoor de grief dat in Turkije geen effectief rechtssysteem is uitgewerkt, niet dienstig is.

Verzoekster meent verder dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden omdat zij het risico zou lopen dat het geweld door haar familie, haar echtgenoot en haar schoonfamilie zal worden verdergezet. Verzoekster beperkt haar betoog evenwel tot loutere beweringen die zij geenszins staft. Bovendien verklaart zij, blijkens de stukken van het administratief dossier, dat zij bereidt is vrijwillig terug te keren naar Turkije indien er geen mogelijkheid is om België te verblijven.

Samengevat moet dan ook worden vastgesteld dat, terwijl enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk) en dat wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en ertoe gehouden is haar beweringen te staven met een begin van bewijs, verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen. Dit volstaat geenszins. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich, of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Daargelaten de vraag op de richtlijn 2012/29/EU directe werking heeft, toont verzoekster niet aan dat de richtlijn geschonden zou zijn. Verzoekster betwist niet dat ze op illegale wijze op het grondgebied aanwezig is en niet over een verblijfsrecht beschikt. Uit de richtlijn blijkt niet dat verwerende partij verzoekster dient te gedogen op het grondgebied omwille van het feit dat zij beweert het slachtoffer te zijn van intra familiaal geweld en een klacht wenst in te dienen. Ook haar wil om deel te nemen aan een strafprocedure schept geen rechten met betrekking tot de verblijfsstatus van het slachtoffer (zie overweging 10 van de richtlijn).

Bijgevolg wordt *prima facie* geen schending van de hierboven aangehaalde artikelen aannemelijk gemaakt.

3.3.3. De Raad stelt vast dat alle middelen die gericht werden tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werden onderzocht en niet ernstig werden bevonden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre zij is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten te verwerpen. Er is immers niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

N. MOONEN